

og det ærede Medlem udtalte, at det i og for sig ikke saa meget var Realiteten, det gjaldt, men det var ukorrekt paa den Maade at forudsætte en Nedgang i disse Udgifter paa 400 000 Kr., som sket var i Forslaget. Nu vil jeg dog gøre opmærksom paa, at første Gang, det ærede Medlem omtalte dette Punkt, var det som et Bevis paa, at Finansloven blev ukorrekt ogsaa reelt set. Dette Standpunkt synes det ærede Medlem altsaa nu ikke at tillægge synderlig Værdi. Men med Hensyn til dette Spørgsmaals Betydning for Finanslovens Korrekthed, jeg kan godt sige Ærlighed, vil jeg gerne have Lov til at sammenstille dette med alle de Ting, som det ærede Medlem tillod sig i sine Finanslove, ikke alene i Forslagene, men i selve den vedtagne Finanslov, der bestemtes af det ærede Medlems Flertal her i Tinget, og hvori der bevidst var udeladt betydelige Udgifterposter, som ethvert Menneske vidste maatte komme. Jeg vil nok spørge, hvad det betyder, at der her er forudset en mulig Besparelse i Aarets Løb paa 400 000 Kr., i Sammenligning med de Ukorrektheder med Hensyn til Finansaarets virkelige økonomiske Indhold, som det ærede Medlem gjorde sig skyldig i med Hensyn til tidligere Tidens Finanslove, og da navnlig Finansloven for 1924—25; den kender jeg bedst, for den var det overladt til mig at administrere efter. Nej, jeg tror ikke, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard skal tale saa meget om disse 400 000 Kr. Der var andre Beløb, der kunde være Grund til at tale om; hvis man endelig skulde tale om Beløb, som henholdsvis fandtes eller ikke fandtes paa Finansloven, og saa maa det ærede Medlem erindre, at disse 400 000 Kr.'s Besparelse er kun regnet paa *Forslaget*, den vil og maa blive ændret inden Finanslovens endelige Vedtagelse, hvis der ikke til den Tid foreligger Lovhjemmel for at spare Beløbet. Saadan er det virkelige Forhold. Hvis der til den Tid foreligger Lovhjemmel for at spare Pengene, vil de blive sparet, og hvis der foreligger Lovhjemmel for at spare en Del af dem, vil det blive rettet. Det udtalte jeg allerede ved Forelæggelsen af Finanslovforslaget.

Det ærede Medlem Hr. Pinstrup gjorde ogsaa nogle Bemærkninger om disse 400 000 Kr. og erklærede, at jeg jo ikke havde nogen Forstand paa Dyrskuer, hvad det ærede Medlem i øvrigt, saa vidt jeg forstod, tilgav mig. Nej, jeg skal villig indrømme, at med Hensyn til det rent tekniske ved Dyrskuer kan jeg ikke hamle op med ret

mange Medlemmer her i Tinget. Jeg kan glæde mig ved den Udfoldelse af Skønhed og Pragt, man ser ved Dyrskuerne, og jeg kan glæde mig over deres Betydning for vort økonomiske Liv, men rent teknisk at vurdere, hvad der er godt og mindre godt ved et Dyrskue, egner jeg mig ikke til. Men den *finansielle* Side af Spørgsmaalet om Tilskud til Dyrskuer kan jeg have en Mening om, og jeg er stadig af den Mening, at hvis Dyrskuerne, hvad der kan undersøges, giver betydeligt Overskud, er det ikke nødvendigt at give dem et saa stort Tilskud som hidtil. Saa maa dette Forhold revideres, og det er det, der er nedsat en Kommission til. Jeg hævder principielt, at Grundlaget for Statstilskud skal være, at der er en *Nødvendighed* for Statstilskud, en *Nødvendighed*, som maa bevises i hvert enkelt Tilfælde. Det er ikke nok, at man ønsker Statstilskud, det maa bevises, at der er en social eller økonomisk *Nødvendighed* derfor, og det ser jeg ikke, at der i Øjeblikket foreligger noget Bevis for Dyrskuerne Vedkommende. Jeg har tværtimod faaet Indtrykket af, ogsaa ved at tale med Landmænd, som formentlig efter det ærede Medlem Hr. Pinstrups Mening kender bedre til Tingene end jeg, hvad de ogsaa gør, at Dyrskuerne mange Gange giver betydeligt Overskud, og saa synes jeg, det er urimeligt, at Staten tilmed skal yde Tilskud. For øvrigt vil jeg antage, at det ærede Medlem Hr. Pinstrup ikke mener, at de Bevillinger, der er opført paa Finanslovforslaget i Aar, inden den forventede Besparelse er fradraget, skal opretholdes; i saa Fald vil det ærede Medlem kræve betydeligt større Tilskud til Dyrskuerne end den tidligere Landbrugsminister Hr. Madsen-Mygdal, der netop nedsatte Tilskuddene, fordi han mente, de var for store. Jeg mener nu, det bør undersøges, om de ikke ogsaa er for store efter de Lovregler, som den tidligere Landbrugsminister Hr. Madsen-Mygdal gennemførte, og det er for at danne Grundlaget for en saadan Undersøgelse, at Opstillingen er sket.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel omtalte en tidligere Anmærkning til Finanslovens § 3 med Hensyn til Reservefondens Benyttelse og spurgte, om jeg ikke vilde genindføre en saadan Anmærkning. Jeg skal gerne tage dette Spørgsmaal op. Principielt i alt Fald skal jeg ikke have noget imod, at der igen opføres en saadan Anmærkning om, at man ikke kan benytte Reservefonden til almindelige Statsformaal. Jeg har aldrig tænkt at benytte Reserve-